



Ihminen an skattoo

Erinäisten tapahtumien jälkeen Hukkanen palasi aiheeseen 'Mikä ihminen on, onks tietoo?' Koska jo kysymyksen sanamuoto oli mikä oli, vaikutti siltä ettei lähestymistapa voisi kuin perilyyrinen olla. Mielessä juolahtivat Jorma Eton EU-kapea runo 'Suomalainen', Georg Orwellin burmalais-universaali novelli 'Hirttäminen' ja runoilija Helinä Siikalan diagnoottinen 'Vapisee ihminen'.

Sienitieteilijöiden epäselvään soperteluun siitä että jotakin elävää lajistoa muka mahtui

kasvin ja eläimen väliin Hukkanen halusi tehdä selvän pesäeron. Joko ihminen tai kone. Mitä siihen hiushalkeamaan voisi tunkea. Ei mitään.

– Paitsi koneen- tai ihmisen USB-kaapelin, Hukkanen ajatteli ja oli heti oudoilla vesillä. Felix navita, an skattoo. Kuten Juhani Peltonen olisi voinut kirjoittaa.

Muistinvaraisesti Hukkanen siteerasi runoa jonka kirjoittajasta hänellä ei ollut harmainta aavistusta.

Kummasta ei saa selvää

Ihminen on tarra taulun takana,
on hän myöskin tuulilasi edessään.
Ihminen on kertakäyttölakana,
sekä ajomiina lapsivedessään.

Onko hän se fikkarinsa nappi
jota pystyisi ei painamaan?
Vai se yhden autonpyörän klappi
tai sivukirjastosta laina vaan?

Mistä tietäisimme vaikka käsi
olisikin tehosekoitin,
tai peltiheikin peilikuvan pläsi,
siis patterilla käyvä vekoitin.

Emme aina tiedä mihin uskoo
minä, hän tai oven painike.
Puoli-Abel tsiigaa aamuruskoo,
hämärästä piirtyy Kainike.

Yksi kulkee ilman kaveria,
mutta kaikki tähdet sillä on.
Toinen makaa kovaa laveria
vaikkei ole nahkasohvaton.

Kummaa! Kummaa, ou jee!

Kysymys on meille sallittava,
kysymys saat itse luvan olla.
Pysymyksen taas on hallittava,
sen pysymyksen että kaikki
hallitusti ollaan kuutamolla.

ILPO TIIHONEN